

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. Š.,** zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. 161651/2015/KUSK-DOP/KLU, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 9/2018 - 35,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 9/2018 - 35, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. 161651/2015/KUSK-DOP/KLU, **se zrušuje** a věc **se** žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě celkem částku 24 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 12. 2017, č. j. 161651/2015/KUSK-DOP/KLU (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí

Městského úřadu Kolín, Odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 11. 2015, č. j. MUKOLIN/OD 94158/15-vit, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán odpovědným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a podle § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Deliktního jednání se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při jeho užití na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená citovaným zákonem, neboť dne 23. 7. 2015 ve 13:11:48 hodin v Kolíně, ulice Jaselská – Žižkova, Legerova ve směru od Prahy nezastavil(a) nezjištěný(á) řidič(ka) motorové vozidlo X, které řídil(a), na světelný signál „Stůj“, který znamená povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením, čímž se měl(a) dopustit přestupku dle § 125 c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 9/2018 - 35 (dostupný na www.nssoud.cz), přičemž se důkladně vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal prekluzi přestupku ze dne 23. 7. 2015 dle § 30 písm. a) ve spojení s § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť ke dni 12. 11. 2016 uplynul jeden rok od vydání prvostupňového rozhodnutí. K doručení napadeného rozhodnutí došlo až dne 27. 12. 2017, tedy více jak dva roky od vydání prvostupňového rozhodnutí. Podle stěžovatele je třeba s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod otázku prekluze jeho přestupku užít ustanovení pozdějšího (nově přijatého) zákona o odpovědnosti za přestupky.

[6] Dále stěžovatel namítal, že rozhodnutí, které mu bylo prostřednictvím jeho zástupce doručeno, je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné, neboť správní orgán I. stupně vydal jako rozhodnutí nedostatečně upravenou šablonu rozhodnutí. Stěžovateli je kladeno za vinu několik přestupků, aniž by pro tyto přestupky bylo zahájeno řízení, čímž došlo k porušení obžalovací zásady, resp. nedodržení totožnosti skutku. Stěžovatel dodal, že z doručené šablony je zřejmé, že má správní orgán I. stupně šablonu „na všechno“, tedy i na hodnocení důkazů nebo odůvodnění výše sankce, přestože to by mělo být vždy originální s ohledem na odlišnosti okolností případu.

[7] Třetí kasační námitka se týkala nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Konkrétně namítal, že správní orgán I. stupně se nezabýval tím, zda byl přestupek zjištěn tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, nezjišťoval ani naplnění dalších znaků skutkové podstaty přestupku podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy zda přestupek vyvolal dopravní nehodu. Správní orgán I. stupně dále podle žalobce nezdůvodnil, z čeho vyvodil, že řidič jel na červenou. Podle žalobce měl správní orgán I. stupně zejména řádně vyhodnotit fotodokumentaci, což neučinil, když pouze uzavřel, že řidič jel na červenou. Hodnocení důkazů správním orgánem I. stupně je tak nepřezkoumatelné. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán nezkoumal, zda mohl řidič bezpečně zastavit. V tomto ohledu řidič žalobci sdělil, že zastavit nemohl, neboť měl plně naložené vozidlo. Podle žalobce nebylo ani odůvodněno, že byly učiněny tzv. nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Dále žalobce poukázal na to, že správní orgán I. stupně navíc zmatečně uvádí, že mu bylo dne 20. 5. 2013 doručeno oznámení o přestupku ze dne 23. 7. 2015. Konečně se podle žalobce správní orgán I. stupně nezabýval materiální stránkou přestupku. Stěžovatel pak v replice k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 - 36.

[8] Stěžovatel dále spatřoval vadu ve výroku prvostupňového rozhodnutí spočívající v neuvedení konkrétního pravidla provozu, které mělo být porušeno.

[9] Stěžovatel trvá na tom, že správní orgán pochybil, když neprovedl ústní jednání nebo alespoň dokazování mimo ústní jednání, o kterém byl žalobce vyrozuměn, a umožnil mu, se ho účastnit. Došlo tak k porušení zásady bezprostřednosti vyjádřené v ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu.

[10] V neposlední řadě stěžovatel namítl, že krajský soud při posuzování přezkoumatelnosti, zákonnosti a přiměřenosti vyměřené sankce vycházel z odlišné verze rozhodnutí, než která byla doručena do datové schránky zmocněnce stěžovatele.

[11] Závěrem vyjádřil stěžovatel nesouhlas s vyvěšením osobních údajů ohledně jeho osoby a osoby právního zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[12] Na základě výše uvedeného navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Stěžovatel namítal, že se správní orgány ani krajský soud dostatečně nezabývaly otázkou, zda byl přestupek zjištěn tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

[17] Správní orgán I. stupně v oznámení přestupku ze dne 27. 7. 2015, čj. MP1473/2015, a v příkazu o uložení pokuty osobě fyzické podnikající ze dne 17. 9. 2015, čj. MUKOLIN/OD 76333/15-vit, uvedl, že „*uvedené jednání bylo zadokumentováno Městskou policií Kolín prostřednictvím bezobslužného automatizovaného technického prostředku – záznamového zařízení zn. Sydo Traffic Red Light*“. Odvolací správní orgán i krajský soud dospěly k závěru, že uvedené dostatečně prokazuje, že se jedná o tzv. automat ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že ze spisové dokumentace nelze zcela jednoznačně posoudit, zda se jedná o automat, který byla Městská policie Kolín oprávněna zřídit a provozovat.

[18] Jak správně poukázal stěžovatel, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 - 36, totiž konstatoval, že „*obecní policie v roce 2015 vůbec nemohla projednat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu* [dle nějž přestupce v rozporu s § 4 písm. b) a c) téhož zákona nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou]. (...) *Projednat přestupky spočívající v porušení povinnosti zastavit vozidlo na signál, který přikazuje zastavit vozidlo, bylo zcela mimo působnost obecní policie. Základním účelem Systému monitorování průjezdů přes křižovatku na červenou RedCon je, jak již plyne z jeho názvu, monitorování průjezdu vozidel přes křižovatku na červenou. V nynějším případě byla detekce vozidel projíždějících na červenou jedinou funkcí systému. Jinou funkci systém neplnil.* (...) *Systém RedCon nic neměří, „pouze monitoruje průjezd křižovatkou a v případě průjezdu na červenou toto zaznamenává“. Jiná data než „data splňující podmínky průjezdu na červenou“ zařízení neukládá.* (...) *Protože přestupky spočívající v jízdě na červenou byly v roce 2015 zcela mimo působnost obecní policie [§ 2 písm. d) zákona o obecní policii ve spojení s dalšími ustanoveními téhož nebo zvláštních zákonů], nemohla obecní policie ani zřídit a provozovat takovýto monitorovací systém. Ve smyslu § 24b odst. 1 zákona o obecní policii totiž nebyl a nemohl být potřebný pro plnění úkolů obecní policie. Důkazy z takovéhoto systému vzešlé jsou tedy nezákonné a procesně nepoužitelné (srov. přiměřeně již v bodě [30] cit. rozsudek 1 As 12/2008). NSS podotýká, že jiná by byla situace tehdy, pokud by kamerový systém sloužil k plnění zákonných úkolů obecní policie (např. monitorovací systém sloužící primárně k zjišťování dopravních přestupků v rámci působnosti obecní policie, event. sloužící k dohledu nad místními záležitostmi veřejného pořádku), strážníci by však na něm objevili určitý přestupek, který by byl mimo působnost obecní policie. Takovýto důkaz vzešlý z legálně provozovaného kamerového systému by samozřejmě byl procesně použitelný, obecní policie by jej měla oznámit k projednání přestupku příslušnému správnímu orgánu. Stejně tak nelze ze sankčního řízení vyloučit důkaz vzešlý z kamerového systému provozovaného v rozporu s veřejnoprávními předpisy soukromou osobou. Takto vzniklý důkaz nelze z dokazování paušálně vylučovat (srov. ve vztahu k úpravě starého občanského zákoníku z roku 1964 rozsudek ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, č. 2518/2012 Sb. NSS; srov. k tomu též § 88 odst. 1 nového občanského zákoníku z roku 2012, který s účinností od roku 2014 rozšiřuje roli audiovizuálních důkazů). Nynější případ je však jiný, kamerový systém byl provozován dle*

tvrzení stěžovatele obecní policií, ovšem zcela mimo její zákonem zakotvenou působnost. Užití takovéhoto důkazu proto nelze tolerovat, neboť jinak by byly zásadním způsobem zpochybněny ústavní principy čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 Listiny. (...) *NSS poznamenává, že počínaje 1. 7. 2017 byl zákon o silničním provozu novelizován (část sto druhá, čl. CIII zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích). Nový § 124 odst. 11 zákona o silničním provozu rozšířil působnost obecní policie i na přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Za stávající právní situace by tedy byl závěr NSS odlišný. V roce 2015 však obecní policie nemohla zřídit kamerový systém, jehož jediným či hlavním cílem byl monitoring průjezdu vozidel křižovatkou a zjišťování přestupků spáchaných porušením povinnosti řidiče zastavit vozidlo „na červenou". Vykročila by tak zcela mimo svou zákonem vymezenou působnost."*

[19] V nyní projednávané věci je jediným důkazem, na jehož základě byl stěžovatel uznán odpovědným za předmětný správní delikt, záznam z kamerového systému „Sydo Traffic Red Light"(ve správním spisu je navíc založena pouze černobílá fotografie). K porušení pravidel silničního provozu nezjištěným řidičem stěžovatelova vozu došlo dne 23. 7. 2015, právní závěry výše citovaného rozsudku jsou proto plně aplikovatelné (ke změně právní úpravy totiž došlo až od 1. 7. 2017). Povahou příslušného monitorovacího systému se v řešeném případě nezabývaly ani správní orgány, ani krajský soud (jakkoli jim to nelze s ohledem na datum vydání citovaného rozsudku vytýkat). Ze spisové dokumentace tedy nemůže Nejvyšší správní soud zcela jednoznačně posoudit, zdali předmětný systém slouží výhradně a pouze k detekci vozidel projíždějících na signál červeného světla (pročež by se jednalo o procesně nepoužitelný důkaz, neboť obecní policie nebyla v rozhodném období oprávněna zřídit ani provozovat takovýto monitorovací systém), nebo zdali se jedná o systém sloužící též k plnění v rozhodné době zákonných úkolů obecní policie jako je například dohled nad místními záležitostmi veřejného pořádku (přičemž za takové situace by z tohoto systému vzešlý důkaz o spáchání přestupku mimo kompetenci obecní policie, jenž jím nebyl primárně monitorován, byl legální a procesně použitelný v případě jeho oznámení k projednání příslušnému správnímu orgánu). Jakkoli musí žalovaný v dalším řízení provést dokazování k využití předmětného kamerového systému, poznamenává Nejvyšší správní soud již nyní, že povaha tohoto zařízení, stejně jako v citovaném rozsudku, plyne již z jeho názvu, neboť termíny „RedCon", „UnicamREDLIGHT" (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, čj. 2 As 234/2018 - 36) i „Sydo Traffic Red Light" výslovně odkazují na červenou barvu signalizující pokyn „Stůj". Na obecně dostupných webových stránkách výrobce příslušného systému se pak uvádí, že *„Systém SYDO Traffic Redlight je detekční a záznamový systém, který monitoruje dopravní situaci na světelných křižovatkách ve městech a obcích. Informace poskytované systémem: čtení RZ (pro potřeby PČR), poskytování obrazového záznamu při řešení dopravních nehod, poskytování videa a fotografií, podrobná statistika chování vozidel, klasifikace vozidel (osobní, dodávky, nákladní vozidla), archivace snímků a videa. Zařízení je pasivní vzhledem k řadiči křižovatky - nevyžaduje z řadiče světelné signalizace žádnou informaci o stavu signalizačního zařízení."* (Dostupné z: https://www.gemos.cz/red.php). Aby tedy mohl být předmětný záznam z kamerového systému použitelným důkazem pro vyvození odpovědnosti za daný správní delikt, musel by, i přes jeho výše uvedenou charakteristiku, žalovaný prokázat, že tento kamerový systém provozovala městská policie primárně za jiným (v rozhodné době v jeho

kompetenci se nacházejícím) účelem, nikoliv pouze k detekci vozidel projíždějících na signál červeného světla. Kasační námitka je proto důvodná.

[20] Vzhledem k tomu, že se Nejvyšší správní soud ztotožnil s námitkou stěžovatele, která je pro projednávanou věc zcela zásadní a na jejímž konečném vypořádání závisí teprve případné posuzování dalších kasačních bodů, Nejvyšší správní soud se jimi v tomto rozhodnutí nikterak nezabýval.

[21] K těmto kasačním bodům je třeba poznamenat toliko, že v dalším postupu žalovaný v souvislosti s námitky promlčení přestupku, již stěžovatel vznesl před správními soudy obou instancí, nepřehlédne, že nálezem Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, bylo ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušeno dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů. Na žalovaném tedy bude uvážit, zda a v jaké míře se tento nález Ústavního soudu promítá v posouzení případné prekluze stěžovatelova přestupku. Po skutkové stránce není pochyb, že k jednání, jež mělo být přestupkem, došlo před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky (k jednání došlo 23. 7. 2015, zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl podle svého § 114 účinnosti 1. 7. 2017). Dlužno poznamenat, že v bodě 71 svého nálezu Ústavní soud k další podobě § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky poznamenal: *„Po zásahu Ústavního soudu bude § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti znít následovně: 'Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.' Obratu 'lhůta podle věty první' je i po zásahu Ústavního soudu třeba rozumět v původním významu, který mu určil zákonodárce, tj. že jde o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt. Patří se zdůraznit, že souladem § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky s předpisy ústavního pořádku (např. s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny) se Ústavní soud nemohl v tomto řízení zabývat.*“ Co se týče možné protiústavnosti § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky, Krajský soud v Praze podal koncem února tohoto roku v této věci Ústavnímu soudu návrh na zrušení uvedeného ustanovení, jenž je veden pod sp. zn. Pl. ÚS 4/20.

[22] K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného na síti internet Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlašování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Je potřebné doplnit, že Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlašování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedeného je zřejmé, že kasační stížnost je důvodná. Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. V souladu s §

110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil současně i rozhodnutí žalovaného, neboť pro takový postup byly dány důvody již v řízení před krajským soudem - ve věci je třeba provést zásadní dokazování.

[24] V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný vyřeší otázku použitelnosti předmětného záznamu z kamerového systému, a to v intencích právního názoru v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a žalovaný je proto povinen mu nahradit účelně vynaložené náklady řízení. Jelikož Nejvyšší správní soud nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, je povinen rozhodnout také o náhradě nákladů řízení před krajským soudem.

[26] Náklady řízení procesně úspěšného stěžovatele činí za řízení o žalobě částku 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, 2 x 3 100 Kč za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava věci [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)], písemné podání ve věci - žalobu [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], dále 2 x 300 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je třeba k nákladům právního zastoupení připočíst částku představující tuto daň ve výši 1 428 Kč. Náklady řízení o žalobě tedy činí celkem částku 11 228 Kč.

[27] V kasačním řízení byl zaplacen soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, další náklady tvoří částka 6 200 Kč za dva úkony právní služby, tj. kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a replika k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu] a 2 x 300 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Náklady řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem částku 8 400 Kč. Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je třeba k nákladům právního zastoupení připočíst částku představující tuto daň ve výši 1 428 Kč. Náklady řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem částku 13 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu